

nok på dette område i almindelighed. Danmark er et foregangsland på miljøområdet, og derfor kan det virke stødende, hvis vi eksporterer miljøfarlige anlæg til den tredje verden. Derfor vil det være på sin plads, om vi tager op til alvorlig overvejelse at indføre en miljøgodkendelse af miljøfarlige anlæg, inden de eksporteres.

Det er ikke nogen let sag at tackle. Der er bl.a. spørgsmålet om afgrænsning af, hvor store anlæg skal være, og hvor meget de må forurene. Det kan blive vanskeligt. Det skal dog ikke være nogen undskyldning for ikke at løse problemet. Derfor vil vi opfordre miljøministeren til at kikke nærmere på problemstillingerne. Vi ønsker ikke en hovsaløsning, men et gennemarbejdet forslag med den følgerlovgivning, der skal til. Jeg ved, at ministeren allerede internationalt har taget problemet op. Også her er ministeren på forkant.

Grundlaget for beslutningsforslagene nr. B 22 og B 23 er bortfaldet efter det, der er sket, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte de konkrete forslag, men med hensyn til intentionerne, der ligger i forslagene, er vi positive. Dog må vi advare imod tanken om, at staten indgår i en forhandling om køb af miljøfarlige anlæg. Det vil være en meget farlig politik, som ville skabe præcedens for alle, der ikke kan komme af med deres miljøfarlige anlæg. De ville kunne indgå en handel med et firma fra den tredje verden med den garanti, at staten automatisk vil gå ind og købe anlægget. Det ville blive gyldne tider for skrothandlerne.

Henning Urup (V):

Da Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

De to beslutningsforslag er jo ret ens, og det ville være anbefalelsesværdigt, hvis man rationaliserede arbejdet i Folketinget ved en vis koordinering på Venstrefløjen.

I Venstre ønsker vi ikke særlovgivning. Derfor er Enhedslistens forslag også mere relevant for os, fordi det taler om at skaffe hjemmel. Men stadig er der tale om en konkret sag, og det skal vi holde os væk fra her i Folketinget, hvor vi beskæftiger os med generelle love, der skal gælde for alle og ikke kun for sager, som Greenpeace interesserer sig for.

Nu har begivenhederne tilsyneladende overhalet beslutningsforslagene. Ifølge dagspressen bliver den pågældende eksportordre nemlig ikke til noget. Hvem der så skal betale, må jo

være et civilretligt spørgsmål, som vi ikke her i denne forsamling skal blande os i.

Miljøministeren har i redegørelse nr. 700 B fra i år oplyst, at han har tillid til, at Københavns Kommunes miljøkontrol tager betryggende hånd om sagen, og det går vi også ud fra i Venstre. Den pågældende fabriks produktionsanlæg er ganske rigtigt ikke den bedst tilgængelige teknologi, vi har i dag, men da det var i drift, var det, som det fremgår af redegørelsen, et af Europas miljømæssigt bedste. Det var først og fremmest beliggenheden, der gav anledning til bekymring, og den diskussion skal vi ikke tage op igen.

For Venstre er det principielle det vigtigste. Vi synes, det er godt, at vi er med til at sikre internationale regler for miljøfarligt affald. Hvis kloranlæg kommer ind under dette begreb, vil reglerne naturligvis forhindre eksporten. Hvis de ikke kommer ind under reglerne, så skal man ikke lave nogen særlov.

Venstre er positiv over for, at miljøministeren fortsætter sine bestræbelser for at styrke sit internationale samarbejde, men vi kan ikke støtte de to beslutningsforslag.

Niels J. Langkilde (KF):

De to forslag, vi behandler i dag, hører ikke til De Konservatives livretter. Det gør de ikke, fordi der er tale om opfordring til lovgivning i enkelt-sager. Man kunne også sige, at vi som lovgivere bevæger os langt væk fra den lovgivende magts område og ind i den udøvende magts. Traditionen for den trafik er desværre alt for lang.

Den konservative indsats i udvalget vil derfor også gå ud på at undersøge, om der er love, som kan forbedres. Sagsbehandlingen har vi mindre lyst til, selv om et klart eksempel kan være bedre end mange teoretiske konstruktioner.

Sagen er af nogle blevet anskuet under vinklen: Her eksporterer en virksomhed fra det rige Danmark, hvad der i virkeligheden er kemikalieaffald, til et fattigt og uforberedt uland. Skulle den gengivelse af handlingsforløbet være sand, giver det problemer også for Det Konservative Folkeparti. Vi kan ikke den ene uge sige, at vi er betænkelige ved eksport af affald, når det er tyskere, som sender deres affald til danske forbrændingsanlæg og grusgrave, og så den næste dag sige, at det er helt o.k., hvis vi sender vores affald i hovedet på et andet land. Affaldsproblemerne bør som hovedregel løses af dem, der skaber affaldet, og i stor nærhed af forureneren.